

VICENT SANCHIS, director
SALVADOR COT, DAVID GONZÁLEZ,
LLUÍS MARTÍNEZ, JOSEP PLAYÀ, subdirectors

SECCIONS: JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNAZI
ARAGAY, ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles];
ALBERT BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
DAVID CASTILLO [Suplement Cultura]; MANEL
CASTILLA [Disseny]; SANTI GONZÁLEZ [Món];

PEPA MASÓ [Societat i Barcelona]; ÓSCAR
MONTFERRER [Comunicació]; ALBERT PLA [Edició];
CARLES PRATS [Opinió]; MONTSERRAT RIUS
[Documentació]; ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid: MONTSE OLIVA
AVUI.CAT: SANTI MAYOR FARGUELL

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona

DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat

CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT
Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252
PUBLICITAT: PUBLIPRESS MEDIA, SA. www.publipressmedia.com. Tel.: 902 17 85 85

Barcelona: Diagonal, 475 - 08036. Tel.: 93 344 30 00; Madrid: María de Molina, 54, 4a - 28006. Tel.: 91 515 91 00;
Girona: Ctra. Barcelona, 12-14, 1r 6a - 17001. Tel.: 97 241 69 38; País Basc: Iruña, 1, entresòl esquerra - 48014.
Bilbao. Tel.: 94 475 54 25; País Valencià: Isabel la Catòlica, 8, despatx 14 - 46004. València Tel.: 96 353 06 20;
Andalusia: Edifici Cristina. c/ Almirante Lobo, 2, 4t esquerra - 41001. Sevilla. Tel.: 95 450 21 85.

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD. A efectes del que preveu l'article
32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat
de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Joaquim Colominas

Professor de ciència política a la URL
quim.colominas@menta.net

Risc d'italianització

Itàlia és un gran país. Així que vàrem tenir la possibilitat de conèixer-lo personalment, directament, vàrem comprovar que Itàlia és tal com ens l'havíem imaginat llegint les magnífiques pàgines que Josep Pla li havia dedicat. I quan hi som, ens hi sentim com a casa. N'admirem la riquesa en art, el pes de la història, el fet d'haver estat el centre del món durant segles. Però en els darrers cinquanta anys Itàlia podria haver anat molt millor del que va. Si no va millor és perquè existeix un divorci massa gran entre la classe política i la ciutadania.

EL DESENCÍS CIUTADÀ RESPECTE A LA CLASSE política ha estat i és tan gran, que les persones han hagut d'espavilar-se pel seu compte. La societat funciona al marge dels polítics. Una mostra d'aquest desencís, d'aquest desencís és la coneguda frase popular italiana que diu "Piove, porco governo". Tot el que no funciona és per culpa del govern. La frase mostra, després de tants anys de sequera, que aquest malestar ve de lluny (ara, amb el temps que fa que no plou, la frase deu ser la contrària, "No piove, porco governo"). Una classe política molt endogàmica, uns polítics més preocupats pels seus interessos que per resoldre els problemes dels ciutadans, el clientelisme polític, els casos de corrupció política... han estat factors de descrèdit de la majoria dels polítics a Itàlia.

FENT UN SALT PEL MEDITERRANI, Catalunya està entrant en els darrers quatre anys en una situació de desprestigi de la política molt gran. Els darrers dies han estat l'apagada monumental de llum a Barcelona (amb 350.000 abonats sense llum durant llargues hores, 10.000 dels quals durant tres dies; 30.000 botigues afectades, amb milions d'euros de pèrdues, 60 segons la Cambra de Comerç de Barcelona), més pròpia d'un país en vies de desenvolupament, que la d'una ciutat que pretén situar-se entre les capdavanteres d'Europa. Però a aquesta monumental apagada cal afegir-hi uns col·lapses

"Catalunya necessita polítics amb capacitat de representar dignament el país, dins de l'Estat i arreu del món; polítics amb capacitat d'aixecar la moral del país, que sàpiguen guiar i marcar fites per als propers vint anys"

SALVADOR ANTON

de trànsit a l'àrea metropolitana per entrar a Barcelona a treballar cada matí, que afecten milers de persones cada dia; els retards de Rodalies de Renfe, impropis del segle XXI; els sis dies de caos ara fa un any a l'aeroport del Prat. Certament, hi ha un manca d'inversions de l'Estat en ferrocarrils, en xarxa elèctrica, a l'aeroport de Barcelona, en carreteres... Però els governants actuals (de l'Ajuntament de Barcelona, de la Diputació de Barcelona, del govern de la Generalitat de Catalunya, del govern de l'Estat), que tots són del mateix color, tots del PSC-PSOE, uns es miren als altres, però ningú assumeix cap responsabilitat.

AMB UN PRESIDENT MUT; AMB UN GOVERN sense direcció política; amb el conseller responsable de les indústries i el comerç (els sectors econòmics més afectats) que se'n va de vacances; amb uns diputats de la mateixa majoria socialista que diuen que tot és culpa dels d'abans... Ningú és responsable de res. Fins que, finalment, arriba el president del govern espanyol, que torna a prometre tantes inversions, però que ningú se'l creu.

MALAU RADAMENT, CATALUNYA SOFREIX un evident risc d'italianització política. L'augment dels vots en blanc i de l'abstenció és una clara mostra de l'actual desafecció ciutadana respecte als polítics. Però per a Catalunya aquest risc és molt més perillós que per a qualsevol altre país: amb un poder polític reduït, amb un sistema de finançament injust i asfixiant, Catalunya necessita polítics que siguin molt millors que el conjunt dels seus ciutadans; polítics que tinguin una gran autoritat política, polítics als quals el càrrec que ocupen no els vagi gran. Catalunya necessita polítics amb capacitat de representar dignament el país, dins de l'Estat i arreu del món; polítics amb capacitat d'aixecar la moral del país; que sàpiguen guiar i marcar fites per als propers vint anys. Polítics, en definitiva, amb capacitat de dignificar la política i de recuperar el reconeixement ciutadà.

DE FIL DE VINT

Vaga fiscal

Isabel-Clara Simó

La visita de Zapatero a Barcelona ha aixecat una bona polseguera, car no sols no se l'ha cregut ningú, sinó que ha errat el to. Tractar-nos com nens egoistes que volen un caramel pot anar bé en els despatxos, però la societat catalana és molt complexa, tant com totes les societats. Fer de rei mag carregat de joguines no amaga el problema de Zapatero: que és pusil·lànim. Sap entomar insults, sap aguantar xàfecs, però no és capaç d'endegar una política pròpia. A cada bronca de Rajoy, ha cedit terreny. Aquest és el cas de l'estranya presó d'Otegi, que està pagant la ineficàcia governamental que, lluny de mirar Irlanda del Nord, mira la batalla de Covadonga. El que ha passat a Navarra és el mateix: una por incontrolable a la frenètica verborrea de Rajoy. I tanmateix les gesticulacions es produeixen quan els seus adversaris tenen por. El que de debò hauria estat un escac i mat insuperable hauria estat la treva. Però Zapatero ha tingut por del xàfec que li hauria caigut a sobre amb la negociació. Humiliar els catalans i els bascos perquè a un no li fotin bronca és un greu error.

Zapatero no respecta els catalans, perquè li han dit que som botiguers, covards i envejosos; potser sí, però rere dels nostres defectes ancestrals hi ha encara una societat ben viva. Que viu de gestos, ara per ara, però que no es mama el dit. Gestos se'n fan cada dia, però no surten del no res: que hagi caigut el darrer toro d'Osborne, o que Touré Yaya, de Costa d'Ivori, hagi dit, en incorporar-se al Barça, que la primera cosa que farà serà aprendre català. La propera serà una vaga fiscal. I això ja no serà un simple gest.

DES DEL MOLÍ

Treure foc pels queixals

Maria de la Pau Janer

Hi ha gent que és geniuda per naturalesa. Tenir mal caràcter és un greu inconvenient per anar pel món. Si ets especialment irritable, l'entorn pot semblar-te ple d'elements agressors. Ja n'hi ha

bastants per als qui són calms, pacients i poc propensos a la histèria. Diuen que ens hem de prendre les coses amb calma, que res no és tan important perquè ens hi arribem a amoinar massa. Algunes frases són fàcils de dir, posar-les en pràctica és tota una altra història. Era un trajecte aeri Barcelona-Menorca amb Spanair. La majoria de companyies d'aviació pateixen algun retard. Algunes sempre fan tard. Una vui-

tana de passatgers pot semblar un exèrcit enfurit? Això és el que va pensar el comandant de l'avió.

Els comandants d'aviació sempre m'han resultat simpàtics, amb els seus uniformes i aquell punt de petulància amb què solen mirar-se la gent. No m'estranya: tenir la possibilitat d'enlairar-se pel cel et deu fer sentir com Ícar, l'home que va intentar volar. La diferència és que el sol va cremar les ales de cera que

Ícar s'havia fet construir. Però tot té alguna relació: els comandants enfurits sembla que treguin fum pels queixals.

El vol portava dues hores i mitja de retard. Els passatgers no podien estar gaire contents. Potser una mica alleugerits, en veure que eren a l'autocar que els conduiria a l'aparell. Quan arribaren a prop de l'avió, el conductor va apagar el motor i va tancar l'aire condicionat. L'ambient estava

molt caldejat. Hi havia criatures petites que ploraven. A vegades, és una sort ser un infant. Els majors devien haver-se de contenir les llàgrimes. No és qüestió de fer espectacles davant la gent. Algú va accionar la palanca d'emergència. Tot-hom sortí de l'autocar. El comandant avisà la Guàrdia civil. S'hi presentaren quatre cotxes. Se'ls retornà a la terminal perquè es calmassin. Bona idea. No sé si va ser del comandant.